

Contra la feblesa dels altres

Montserrat Roig

Oscar Wilde, pervers i entendrit, va escriure la llarga i ressentida epístola *De Profundis* des de la presó de Reading a l'amant que l'havia destruït: l'escocès i artista fracassat lord Alfred Douglas. Wilde li diu: «la feblesa, quan es tracta d'un artista, no és res més que un crim, perquè és una feblesa que paralitza la imaginació».

No he cregut mai que qui intenta de crear una obra d'art posseeixi el monopoli d'una moral sagrada o bé la puresa de la sensibilitat. Això més aviat correspon a aquell qui sap aplicar, moltes vegades inconscientment, el que ha volgut entendre o sentir. És a dir, el que llegeix, el que mira, el que escolta. Ara bé, també penso que els qui volen escriure no poden sentir pietat, no es poden deixar emportar per la força dels febles que els envolten, que és la rabia del mediocre. L'odi de l'impotent. La mitjanja atrapa subtilment l'escriptor en aquesta teranyina d'obligacions quotidianes per a no deixar-lo escriure. No crec en la funció «sagra-

da» de l'escriptor, però em penso que té una funció material: la d'escriure. I això el pot arrossegar en un reguitzell d'impietats i d'egoïsmes quotidians davant els jutges habituals. Però hauria de ser més fort que tot això.

Tot sovint em vénen noies molt joves que em diuen que volen escriure. Troben la idea bonica i esperançadora, però de vegades no les veig disposades a no fer concessions. No tinc esma de descoratjar-les, encara que no saben ben bé què els espera. És clar que els inicis estimulen a escriure: aquest desig obscur de venjança, la fúria per ser escoltada, les ganes, simplement, de ser més estimada... Però, després..., després passa el que passa i vénen els plors per les debilitats dels altres. Arriba l'hora de concedir temps i energia a l'amant, al marit, a l'home que diu que l'estima molt, però que no suporta que cremes les celles i engreixes el cul durant la nit i davant de la remaleïda màquina d'escriure.

I, la veritat, no sé com explicar-los, a aquestes noies, que escriure és roï i que té una sordidesa amagada que els homes acostumen de sublimar perquè mai no se'ls han cremat les torrades del matí. La dona que vol escriure ha de passar pel davant de molta gent com a cruel i perversa. Com a egoïsta i sovint mala bèstia. I, al capdavant, ¿per a què? Doncs, només per defensar la teva imaginació, per a intentar d'escriure una pàgina que no faci arrufar el nas dels savis de la crítica, per... No ho sé. O potser per fer un esborrany de somriure irònic quan et trobes algú que et demana que deixis d'escriure perquè ell et farà feliç a la vida. Com si a la vida hi hagués tanta felicitat que la literatura no fos més que un somni dels desvagats. Com si, alguna vegada, i potser per atzar, no puguis fer possible aquest somni quan aconsegueixes d'escriure quatre punyeteres ratlles que tenen algun sentit... O vés a saber si no escrius, només, per defensar-te de les febleses dels altres...

Opinió

Ser artista és anar a precipici obert

Biel Mesquida

¿Sabeu què és el Parc de la Mar de la ciutat de Mallorca? L'autopista i els noranta mil metres quadrats de terres robades al mar que toquen un dels punts més carregats d'històries civils i obscenes i religioses i artístiques, que es poden llegir als maresos de la seu, del Palau de l'Almudaina, de la murada i del barri dels canonges. Idò bé, aquest *terrain vague* té una llarga història que ens arriba des de l'agonia de l'*Ancièn Régime*. Després de llargues lluites ciutadanes va haver-hi un concurs d'idees entre arquitectes per a fer un espai públic municipal. Guanyà l'equip «Zócalo», amb

un projecte que tenia com a centre, sant i senyal, un llac davall-catedral, perquè l'antiga, noble, bellíssima visió de la seu dins les aigües de la badia no es perdés. El resultat de les obres, després de més de mil tres-cents dies de feina, de més de quatre-cents quilos de pasta i una bona fi d'interrupcions i encariments, és entristidor, decebedor, etcètera, per aquest cronista que recull el batec del temps. El Parc de la Mar (que fue inaugurado para mayor esplendor simbólico el Día de la Hispanidad por los reyes de España) té com a gran deficiència essencial el fet de ser el succedani d'un antic mar viu con-

vertit en bassot-llaquet-autopista: això forma part de la salvatge i conegudíssima *balearització*. I després d'aquest primer gran desastre històric i postartístic, la resta dels elements que configuren l'actual espai, dit verd, fan molta de feredat: a) bosc de faroles estil anys seixanta que ixen d'una terra de ciment, b) una escarransida jardineria de pins, de palmeres i d'herbeis, col·locada sense pensar en la vegetació límix del parc mediterrani, c) una extensió de la murada coberta alguns metres per la pujada del sòl, d) un mural d'En Miró realitzat en ceràmica que fa plorera (fans de Miró volen pintar-lo amb espray corrosiu), e) un espai no verd no realitzat encara, f) una mostra d'escultures de N'Alfaro (de les quals ens quedarà una al Parc) tan exhaustiva i publicitària que sembla que l'Ajuntament de Palma (la fundació Bertomeu March) sia el seu primer marxant. En tornaré a escriure coses, d'aquest parc.